

да го телеграфирамъ. Г-нъ Currie ме помоли да почакамъ малко, отиде да пита първия министъръ и подиръ малко като се завърна, ми събщи, че това е и съвѣта на лордъ Солзбери и добръ ще сторя да Ви го телеграфирамъ. Вслѣдствие на тоя разговоръ и азъ Ви отправихъ вчерашната депеша. Подиръ телеграфирането азъ получихъ депешата Ви, съ която ми давате нови инструкции и на края на която казвате, че желаете да влѣзете въ прѣми споразумѣния съ портата, но че тя не отговаря на Вашитѣ прѣдложения.

Днесъ на 4 часа бѣхъ приетъ отъ лордъ Солзбери. Азъ му съобщихъ почти буквално това, що Вие ми бѣхте прѣдписали съ двѣтъ Ви депеши да му говоря, като прибавихъ отъ моя страна нѣколко необходими допълнения. Азъ настояхъ: 1) върху непрактичността на персоналното съединение, тъй като немислимо е българскиятъ князь да се подлага на прѣзбиране всѣки петъ години за генералъ-губернаторъ на Източна Румелия, тъй като, щомъ една сила не го иска, неговото прѣназначение става невъзможно; и 2) върху опасността отъ едно навлизане на сръбскитѣ войски въ България, тъй като отъ това навлизане ще произтекатъ навѣрно неочаквани заплитания и чужди вмѣшательства, вслѣдствие на които самостоятелното развитие на източнитѣ християнски народи става твърдѣ проблематично.

На конецъ азъ не пропуснахъ да забѣлѣжа на първия министъръ, че не се забавихъ да телеграфирамъ съвѣта, който вчера той ми даде чрезъ г. Currie, на моето правителство, но че отъ една депеша, която азъ снощи получихъ, излиза, че нашето правителство не е криво, ако прѣмитѣ прѣговори съ портата не сж почнали, тъй като турското правителство не е искало да отговори на направенитѣ прѣдложения.

Да, отговори лордъ Солзбери, както се види, руското влияние е прѣодоляеще въ Цариградъ, и руското правителство не иска да се споразумѣете вие направо съ портата. Азъ не мога да скрия отъ Васъ, че изгледътъ на работитѣ въобще за васъ е много тъменъ. Князь Александъръ може да е постѣпилъ благоразумно, като се е турилъ на глава на движението, тъй като Вие казвате, че другояче страната Ви щѣла да падне въ пълна анархия; но румелийцитѣ не постѣпиха разумно като побързаха съ прѣврата: трѣбваше да чакатъ да узрѣе крушата. За насъ ще бжде твърдѣ печал-